

Epilog fremsagt af Hr. *Cetti* ved hans sidste Fremtrædelse paa Scenen den 14de Mai 1845

Endt er Rollen! endt den sidste Aften,
 Frem til Lampe-Rækken gaaer jeg sidste Gang.
 Her er ikke længer Ungdoms-Kraften,
 Stemmen har ei længer fyldig Klang.
 Jeg gaaer bort, men om mit Hjem er hygget,
 Naadigt, mildt er tænkt paa Scenens Søn,
 Scenen! – Ja, her har jeg boet og bygget, Levet,
 aanded, ogsaa grædt i Løn.

Jeg, en Fremmed, stødtes ei tilbage,
 Navnet *dansk* jeg vandt og Bifald nød;
 Med *Jeannot* de glade Barndoms Dage
 Dykke op i Tanken, gjør mig blød!
 Scenen magisk staaer med evig Sommer,
 Byer, rige Sale, Fest og Dands;
 Spillet ender – Stilhed, Øde kommer,
 Alt er slukt med Lampe-Rækkens Glands.
 Alt? – Hvad var, o Kunstner, da din Stræben
 Hvad din hele Virken dette Liv!
 Scenen gjemmer ei dit Ord fra Læben,
 Men den Ild, det Aandens Skaber-Bliv,
 Som i Spillet Flugt Du Tusind sendte,
 Var en Solskins-Straale! ei Du veed
 Hvad du hæved', luttred' eller tændte.
Nuet virker for en Evighed!
 Dette Haab tør Kunstneren ei miste.
 Jeg har endt! – De stemte Strænge briste.
 Modtag mit Farvel, det er det sidste,
 Hjertets Tak. – I Stilhed mange Gange,
 Den gjentages; – Hjertet gjemmer Sange,
 Mindets Vuggesange; de gjentage
 Eders Bifald, hvad jeg fandt deri.

Bort mod Vinter Svanerne jo drage,
 Sangen svulmer og den er forbi!